

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **VÍTKOVICE REVMONT a.s.**
sídlem Ruská 2887/101, 706 02 Ostrava - Vítkovice
zastoupený advokátkou JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D.
sídlem náměstí Míru 341/15, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2017 č.j. 54862/17/5300-21442-712226,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta žalobcova odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) o zastavení odvolacích řízení proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen až prosinec 2013, leden až duben 2014.
2. Žalobce uvedl, že platební výměry mu byly doručeny 18.4.2017 a 16.5.2017, podal proti nim odvolání, řízení o nich však byla správcem daně zastavena z důvodu § 243 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neboť dne 8.6.2017 bylo ukončeno přezkumné jednání v rámci insolvenčního řízení vedeného s žalobcem. Správcem daně tvrzené pohledávky, resp. platební výměry, nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou, proto ukončením přezkumného jednání nabyly právní moci. Žalobce namítl, že aplikací § 243 odst. 2 daňového řádu dochází k protiústavnímu a nepřípustnému zvýhodňování státu (správce daně) na úkor ostatních věřitelů v insolvenčním řízení. K tomu citoval rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 544/02, III. ÚS 648/04, III. ÚS 38/05, Pl. ÚS 12/06 a rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 98/2015. Dále žalobce namítl, že aplikací § 243 odst. 2 daňového řádu se ocitl bez jakékoli možnosti obrany, když platební výměry nejsou přezkoumány v odvolacím řízení, ex lege se staly nejen pravomocnými, ale i vykonatelnými.
3. Žalovaný ve vyjádření zdůraznil účel § 243 odst. 2 daňového řádu s poukazem na důvodovou zprávu k tomuto ustanovení. Jediná „nerovnost“ pro žalobce spočívá v tom, že neměl možnost brojit odvoláním, avšak žalobce nebyl dotčen na svých právech, neboť zpravomocněné platební výměry jsou způsobilé být předmětem soudního přezkumu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodoval bez nařízení jednání.
5. V dané věci je řešena ryze právní otázka, soud co do skutkových zjištění vycházel ze shodných tvrzení účastníků, odpovídajících obsahu správního spisu (viz též bod 2. tohoto rozsudku).
6. Podle § 243 odst. 2 daňového řádu, ukončením přezkumného jednání nebo schválením zprávy o přezkumu soudem nabývá nepravomocné rozhodnutí v nalézacím řízení týkajícím se pohledávek, které nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou, právní moci.
7. V daném případě má žalobce v probíhajícím insolvenčním řízení postavení dlužníka, nikoli věřitele. Pokud tedy žalobce namítá nerovné postavení věřitelů v důsledku § 243 odst. 2 daňového řádu, míjí se tato námitka s okruhem námitek, které mu přísluší. Žalobce totiž v souladu s § 65 s.ř.s. může účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, nikoli tvrzenou nezákonnost, kterou byl zkrácen někdo jiný než žalobce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.7.2004, sp. zn. 7 A

139/2001). Soud se proto nezabýval ani citovanými rozhodnutími, když ta mají podpořit žalobcovu argumentaci k postavení věřitelů.

8. Rovněž se žalobce neocitl bez možnosti obrany proti shora uvedeným platebním výměrům. Obecně to vyplývá z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10.7.2018 č.j. 4 As 149/2017-121 (skutečnost, že je vedeno insolvenční řízení s účastníkem řízení ve věcech správního soudnictví jako dlužníkem, nemá vliv na soudní řízení ve správním soudnictví), konkrétně v žalobcově případě je pak soudu z jeho činnosti známo, že žalobce podal žaloby na přezkum výše uvedených platebních výměrů, věci byly vedeny pod sp. zn. 22 Af 90/2017 a 22 Af 91/2017, a bylo v nich soudem meritorně rozhodnuto.
9. Soud tedy zamítl žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
10. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s.ř.s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 19. listopadu 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu